

orgimees Puurats õige hoolega ametis. Iga mees kes see veel laamadest linnast sõrssi juure jõudis, aeti kappiga püsti, läski tuue õlmad ülesse tõsta ja pükse näidata. Ning kui õlmad üleval olivad, siis waatas Puurats hoolega nad üle ja mees wõis jälle minna. Ka jala inimesed saidwad sinui peetut ning järele waadatud.

Rebed kes parajaste waotamise all olivad, tegiwad ka oma wiisi nalja, sest iga ühe filmas oli sõhårdune püffi-rewidertimine koguni imeline ja wõeriti temp. Keegi ju ei wõinud arvata, mis kawal nõuu Puuratsil oli. Mõni wanem, tõsisem mees hakkas koguni mõnama sõhårduse narritembu üle, teised tegiwad läüru ette ja toba poole ja küsijawad, kumb küür rohkem Puuratsi meele pärast, saidwad aga enamiste kappiga walutoja katuisele poolejala pikkuse stuisse worbi wastufeks, kolmanded lõiwad Puuratsi ette riita ja näwuga otsaestist tähendades, küsijawad nad targu läenäistuste waral, kas Puuratsil seal üleval nupu sees mitte mõni kruun pole laoti läinud wõi koguni ära lodunud.

Uga kõigist neist ei hoolinud Puurats midagi, andis aga kappiga pihka sellele, kes liiga ligi tuli wõi muidu liialt julgeks läks ja wõttis wana wiisi külameeste tuue õlma alla.

Wiimati näeme linna poolt ka üht punast hoost, walge laul otse ees, pikkamest sõrssi poole tulewat. Hobuseojaja, noor, rõõmsa näuga pois, suur karune kissenabla küber peas, istub see serwa veel ja liigutab kollaseid jalgu nagu rebepintasid see kresla äärel.

„Pois, see pealt maha!“ kätatas talle Puurats kōwa kopteni bealega wasta. „Enne lõunat waatasin sind pealt, nüüd näita ennast alt koh!“

Mats tõmmas mōra see pealt sõrwale külamehe see sõrwa ja ajas enese nute wenesaabaste peale püsti. Ta oli pastlad ja wana mütsi iluste tühja odrakotti toppinud ja oli nüüd nute jalandude ja peakatega õuast kohast õige tor: ja täbelepõnemise wõärt mees. Uned määrimata saavad ei osanud veel hästi läia ning tegiwad jalod kangeks, ja karune müts tegi Matsile wanema nōu, nõnda et, kui ta filmad imestades Puuratsi poole lõi, ta oma walla me-

hedfi teda ei tahtnud hästi ära tunda, waid teda hoopis wanaks meheks pidaftwad.

„No tule ju korra sealt see tagant wälja,“ kõlas jälle Puuratsi kopteni beal, kui Mats tasa ja pikkamest oma jaopa-taldu maad wasta tatsutas ja oma see sõrwast ei tahtnud lahutada.

„Kas sa saad wälja, mes? Du sul lanamunad jalge all, et sa nii õrnaste astud!“ hõiskas jälle pool furjalt pool naljatades Puurats, kui pois ifka weel wenis ja wõändles. „Dota, wõrukael, sa paned wasta, küll me love nōeme, mis sa seal nii wõändled! Kui sina siia ei tule, tulen mina korraks sinna.“ Puurats astus teisele poole rege Matsi wasta. „No tõsta oma tuueõlmad ülesse, et püffid nähtawalle tulewad!“

Mats polnud mitte ruttu harjunud mõtlema, nõnda jäi ta ka nüüd täiceste jubmilt suu amuli Puuratsi otja wahtima, mõtet ta küll läte ei saanud midagi, aga ta loomule näis see ometi koguni wasta otja, et ta orgimehete, teda praegu oma elu sees estimest korda nägi, et sellele just oma püffi pidi näitama hakkama. Ta ei liigutanud kätt ega jalga. Teised teemehed olivad wabaeajal ka lähemale tulnud ning mõned neist lõstasiwad poisit taga, temale tasakeste sõrwa pühudes: „Ära näita pükse, ta tahab sind aga narwida.“ No sõhårdune lõna pani omelt Matsi peas luu sees mõttemurrud wurama ja waimuwantri kōima. Korraga tuli tal terve legion waimutüdrutuid karates waimusilma ette, kes teda muiste olivad narrinud ja nekkinud ning sōda tõusis tall soppit tōis ja kōed lõstasid rufelasse, selle peale mõeldes, et nüüd orgimees teda ka teiste ees tabbis naeruks teha, ta taiguna jōht tuli talle jōrdu meele. Orgimees omalt poolt raputas ka pead ja mütsi serwa all tõusis wihawere soon kui punane weriworst nähtawalle. Seda pidi ta rasles ammetis ka weel waja olema, et sõhårdune talupoisile talle wasta pani. Ta ulatas orgiga üle see, torlas Matsi blasse hūudes: „No kas saab ju,“ ja siis tõstis ta Matsi wabema tuue õlma sellejama orgi otjaga ülesse.

Õpnadega ei jõua seda wihast kiirgawat ning rõõmufi